

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

15 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron Constantin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Popescu Oleg Petru, *născut la 27 februarie 1980, originar și domiciliat în s. Seliște, r-nul Nisporeni.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: *10.02.2015 – 22.12.2015;*

Instanța de apel: *20.01.2016 – 22.02.2016;*

Instanța de recurs: *12.05.2016 – 15.06.2016.*

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Nisporeni din 22 decembrie 2015, Popescu O. a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.151 alin.(1) Cod penal, deoarece fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

2. De către organul de urmărire penală, Popescu O. a fost învinuit precum că la data de 31 august 2014, aproximativ la ora 02:00 min, aflîndu-se în stradă, apropierea localului de agrement "TATIANA" din s. Seliște, r. Nisporeni, urmare a unui conflict, apărut spontan și din relații ostile, i-a aplicat părții vătămate, Eșanu V., cîteva lovituri cu pumnii în regiunea capului, cauzîndu-i traumatism cranio-cerebral subacut, hematoame în emisferele bilaterale subdurale, leziuni ce se califică ca vătămări corporale grave, periculoase pentru viață.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, organul de urmărire penală a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 151 alin. (1) Cod penal, după indicii calificativi: *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață ori care a provocat pierderea vederii, auzului, graiului sau a unui alt organ ori încetarea funcționării acestuia, o boală psihică sau o altă vătămare a sănătății, însoțită de pierderea stabilă a cel puțin o treime din capacitatea de muncă, ori care a condus la întreruperea sarcinii sau la o desfigurare iremediabilă a feței și/sau a regiunilor adiacente.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea sentinței privind achitarea lui Popescu O., rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Popescu O. să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin.(1) Cod penal și a-i stabili pedeapsa sub formă de 5 ani închisoare cu ispășirea pedepsei într-un penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului, acesta a invocat că, prima instanță la emiterea sentinței de achitare nu a luat în considerație faptul că în ședința de judecată de către procuror au fost prezentate și examinate probe incontestabile care dovedesc existența faptei infracționale de care este învinuit Popescu O. cât și vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate.

De asemenea, a indicat că îndoielile și dubiile la care face referință în sentință instanța de fond poartă un caracter imperativ subiectiv și nu pot fi invocate ca motive pentru emiterea unei sentințe de achitare.

În probarea învinuirii partea acuzării a prezentat în prima instanță următoarele probe: declarațiile părții vătămate Eșanu V.; declarațiile martorilor acuzării Adam F., Adam I., Lupu F., Zestea C. și rapoartele de expertiză medico-legală nr. 196D din 22.12.2014 și nr.13 D din 23.01.2015, care cert și indubitabil stabilesc vinovăția lui Popescu O. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin.(1) Cod penal.

De asemenea, adresarea tardivă a părții vătămate la organele de poliție nu poate servi temei pentru emiterea unei sentințe de achitare, deoarece versiunea părții vătămate precum că s-a adresat mai târziu la organele de poliție în primul rînd are o explicație logică ce reiese din faptul că participanții la conflict sunt dintr-o localitate chiar participînd împreună la o ceremonie și imediat după conflict consecințele vătămarilor corporale primite nu s-au evidențiat. În plus și rugămintea martorului Lupu F. atît față de partea vătămată cît și față de inculpat de a nu se adresa la poliție pentru a nu crea careva probleme, de asemenea este confirmată prin declarațiile acestuia și vin în susținerea versiunii părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2016, apelul declarat a fost respins, ca fiind nefondat, iar sentința a fost menținută fără modificări.

5. Verificînd probele administrate pe cauza penală dată, instanța de apel a constatat că la pronunțarea sentinței, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul Popescu O. urmează a fi achitat pe capătul de învinuire incriminat. Aceste împrejurări au fost elucidate și constatate din totalitatea de probe acumulate la dosarul respectiv, fiind corect apreciate, cu respectarea prevederilor art.101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, motivele care au fost invocate de către acuzare în apelul declarat precum că la adoptarea sentinței prima instanță incorect a apreciat probele administrate în cadrul urmăririi penale, nu au fost reținute de către instanța de apel, din considerentul că probe concludente ce ar confirma vinovăția inculpatului sau ar combate poziția acestuia, acuzarea de stat nu a prezentat, astfel prima instanță corect a reținut că partea vătămată este singura persoană care a declarat că inculpatul l-a lovit cu ceva în cap, iar încercarea părții vătămate de a induce ideea că inculpatul l-ar fi lovit cu ceva în cap de la ce el și-a pierdut cunoștința, nu are nici un suport probatoriu. În plus, martorii acuzării audiați în prima instanță au declarat contrariul, că nu au văzut în mâinile inculpatului și a părții vătămate careva obiecte cu care își aplicau lovituri.

De asemenea, instanța de apel nu a reținut nici alegațiile invocate de acuzare în apelul declarat cu privire la faptul că adresarea tardivă a părții vătămate la organele de poliție nu poate servi temei pentru emiterea unei sentințe de achitare, or aceste considerente provoacă dubii, și anume că, partea vătămată, care pretinde că a fost lovit cu ceva în cap și și-a pierdut cunoștința, suferind vătămări corporale grave, după aplanarea conflictului a urcat la volan și a plecat cu automobilul, neadresîndu-se îndată la medic, ci la 9 octombrie 2014, peste două luni.

Prin urmare, Colegiul penal a conchis că apar dubii în privința faptului că vătămarile părții vătămate au putut fi provocate de către inculpat cu pumnii, deoarece reieșind din concluziile rapoartelor de expertiză medico-legală nr. 196D din 22 decembrie 2014 și nr. 13D din 23 ianuarie 2015, acestea au putut surveni în urma loviturilor cu un obiect dur contondent. Ori mai mult, conform concluziei expertizei la cet. Eșanu V., luînd în considerație că la operația efectuată din craniu s-a eliminat sînge descompus, se poate presupune că trauma a survenit la data de 24 august 2014 sau la 31 august 2014 la cet. Eșanu V., de stabilit categoric durata provenienței traumei cranio - cerebrale sub formă de hematom subdural, nu este posibil, din cauza descrierii insuficiente în fișa medicală a hematomului evacuat și lipsei examenului histologic.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul a atacat-o cu recurs ordinar, prin care a solicitat casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului, acuzatorul de stat indică că nu este de acord cu hotărârile adoptate și consideră că vina lui Popescu O. în săvârșirea infracțiunii incriminate a fost dovedită prin probele administrate, însă nu au fost apreciate corect, prin prisma coroborării lor.

Totodată, mai indică că analizând declarațiile părții vătămate cu cele ale martorilor, se constată că într-adevăr a avut loc o încăierare, unde inculpatul i-a aplicat lovituri părții vătămate și l-au văzut cum ultimul era însîngerat, iar conform concluziilor raportului de expertiză ținînd cont de operația efectuată, se ajunge la concluzia că există o legătură causală între fapta prejudiciabilă și consecințele suportate de către partea vătămată.

Prin urmare, procurorul menționează că hotărârile adoptate au fost bazate pe aprecierea unilaterală și eronată a circumstanțelor constatate, pe declarațiile inculpatului, fără a se expune asupra tuturor probelor prezentate de acuzare, însă s-a axat pe cele invocate de partea apărării, apreciind critic declarațiile părții vătămate și a martorilor acuzării, contrar prevederilor art. 24 alin. (2), 101 alin. (3) Cod de procedură penală, deci recurentul consideră că hotărîrea instanței de apel nu cuprinde motivele pe aceasta își întemeiază soluția adoptată.

În drept, recurentul își întemeiază recursul pe temeiurile prevăzute la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Colegiul penal, verificînd textul recursului declarat, constată că alegațiile recurentului, se încadrează în temeiul de casare prevăzut de pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii

sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în esență recurentul critică decizia instanței de apel de menținere a sentinței primei instanțe, sub aspectul aprecierii probelor de către aceasta, care eronat a ajuns la concluzia de a-l achita pe inculpatul Popescu O. de săvârșirea infracțiunii incriminate, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Așadar, în privința acestor alegații, verificând materialele dosarului în raport cu argumentele din cererea de recurs, Colegiul penal conchide că acestea sunt vădit neîntemeiate și explică următoarele.

Or, privitor la criticele expuse, se amintește că la etapa judecării recursului, instanța nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, acestea fiind atributul exclusiv al instanței de fond și al instanței de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la greșita reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci v-a verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea achitării inculpatului Popescu O.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Astfel, în opinia Colegiului penal criticele recurentului referitor la stabilirea eronată a circumstanțelor de fapt privind aprecierea greșită a probelor ce dovedesc vinovăția inculpatului în cele incriminate în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, nu este incident în cazul supus judecării, din motivul că instanța de fond, cât și cea de apel a făcut o analiză completă a tuturor probelor administrate în toate fazele procesului penal, stabilind corect nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Colegiul penal, în această ordine de idei specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține. Dar, verificând probatoriul administrat în cauză, prin prisma argumentelor invocate de recurent, Colegiul penal le consideră ca nefondate, în sensul că vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate prin rechizitoriu nu se dovedește indubitabil din probele acumulate și că, la caz,

nu a fost comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de fond sau cea de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate și adoptarea unei alte soluții.

Ba mai mult, conținutul probelor și valoarea lor probatorie a fost analizată detaliat în textul deciziei instanței de apel, iar temeuri de a pune la îndoială veridicitatea lor nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală, mai mult ca atât recurentul nu invocă în recurs ilegalitatea obținerii a careva probe pe parcursul procesului penal, însă doar critică aprecierea acestora de către instanțele de judecată.

În contextul celor expuse supra, instanța de recurs consideră că instanța de apel și-a motivat și argumentat soluția adoptată, indicând corect că la materialele cauzei nu au fost administrate probe ce ar dovedi cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii încriminate.

În sensul dat, instanța de recurs reține aprecierile instanței de apel, precum că acuzarea nu a prezentat probe incontestabile ce ar combate poziția inculpatului, decât declarațiile părții vătămate, care este singura persoană care a comunicat că inculpatul l-a lovit cu ceva în cap, mai mult ca atât, martorii acuzării audiați în prima instanță au declarat contrariul, că nu au văzut în mâinile inculpatului și a părții vătămate careva obiecte cu care să aplice lovituri.

Reieșind din ansamblul circumstanțelor menționate, instanța de recurs este solidară cu constatările instanței de apel, care a indicat că învinuirea adusă inculpatului nu se bazează pe probe directe, pertinente și concludente, ce ar demonstra cu certitudine aplicarea loviturilor cu un obiect contondent în privința părții vătămate.

În astfel de situații, când învinuirea se bazează pe probe indirecte, acuzatorul de stat trebuie să expună toate versiunile posibile, să le confrunte cu probele administrate și să demonstreze convingător că învinuirea înaintată rezistă oricărei critice. Ba mai mult, este necesară nu numai dezmințirea celorlalte versiuni apărute, dar și demonstrarea că anume versiunea acuzării, este cea corectă și că nicio probă nu o contrazice.

În acest context, instanța de recurs consideră că instanțele de fond corect au făcut trimitere la prevederile art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, care stipulează că *„concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului.”*

Mai mult ca atât, Colegiul penal ține se specifice că, alegațiile recurentului expuse în cererea de recurs, au constituit deja obiectul judecării cauzei în instanța de apel, iar materialul probator al cauzei penale dovedește legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au dus la pronunțarea deciziei de menținere a sentinței de către instanța de apel.

Față de considerentele ce preced, Colegiul penal specifică că se realizează celor constatate de prima instanță și cea de apel privitor la situația de fapt și de drept reținută în cauză și

privitor la achitarea inculpatului de săvârșirea infracțiunii, pe baza unei juste aprecieri a probelor administrate în cauză.

Hotărîrea atacată este legală și întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul ordinar declarat de acuzatorul de stat este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2016, în cauza penală privindu-l pe *Popescu Oleg Petru*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 08 iulie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru